

tottan futott fel a lépcsőn, hogy elsőnek lépjen szobájába és illendően fogadja kedvesét. Mikor kinyitotta az ajtót, felkiáltott és berohant.

A macska egy halat tartott a talpacskái között és jóízűen falatozta. Azok közül a halak közül való volt, amelyeket Kumik Perusznak szánt, áldozati ajándéknak a szerelem oltárán. Eszeveszett dühvel elkapta a macskát a farkán és teljes erőből földhöz csapta. A lakomája közben durván megzavart boldogtalan pára egy süvöltő nyekkenéssel elnyúlt a földön. Mintán, bosszúvágyát kielégítette, a halász nyugodtan fellelékezett. De alig fordult meg, hirtelen meglátta a küszöb előtt álló Peruszt, aki egy tekintetet vetett rá, aztán újból mereven a macskára szegezte szemét.

A lány sápadtan lépte át a küszöböt.

— Te voltál az, Kumik? — kérdezte remegő hangon.

— Halat tettem félre neked, de az átkozott dög majdnem megette... Még éppen idejében jöttem... Meglátjuk, megpróbáljam még egyszer... Megkapta a magáét...

Felemelte a tálat és odafordult Peruszhoz:

— Sebaj, szívecském, csak kettőt evett meg; holnap majd annál többet fogok.

— Nem kell! — felelte a lány és el sem fordítva szemét a dögölt macskáról, hirtelen hozzátette: — Kumik, az anyám nem egyezik bele!

— Mit, mit mondasz, Perusz? Az Istenért!...

— Az anyám nem egyezik bele! — ismételte a lány nyomatékkal és kiment az ajtón, miután még egy utolsó pillantást vetett a véres macskára...

Megsemmisülten kiáltott Kumik, még mindig kezében a tállal:

— Perusz, könyörgök!...

— Az anyám nem egyezik bele! — mondta a leány még egyszer, utoljára és eltűnt az esti szürkületben.

Fordította: Gáspár Endre

N. Jeruchan

Petőfi Sándorhoz

— L. Pervomajszki —

Kunszentmárton. Nem jó álom szememre.

Ő élt és énekelt e földön, ő!

Akadtam rátabb tájra s ennél szebbre:

Van sok város, falu, folyó, mező.

Szétlőtt sötét házak. Nem én akartam. —

És nem te dúltad fel nálunk a kertet;

De háború van. Tollam mellett kardom.

Így jöttem országodba. Jönnöm kellett.

Ez hát a zápor, mely téged vert régen...

Ma én vagyok, k't bőrig áztatott.

Hajdan s ma is csak egy nap kél az égen,

Csak egy a csermely, mely itt lenn csacsog.

*Es épp e fák lesték egykor (ki tudja!),
Mí fájt, mi ébredt, zengett szíveden;
Merről eredt s hová vitt sorsod útja, —
E fáktól végre megkérdezhetem.*

*Te is tollal s karddal mentél csatába,
Tán épp ez volt tanyád egy éjszakán!
S itt ez az éjszemű lány unokája
Annak, kit még te csókoltál — talán.*

*Találkoztunk, bár száz év választ széjjel.
Köztünk nincs per, testvérré tett a kard.
Míg elmerengtünk, véget ért az éjjel;
Amott már halvány pirt öltött a part.*

*A nap közelg. Felszáll a páratenger.
Lelkemben ős-reménység ébredsz.
Eggyé olvasztott bennünket november:
— Egyforma vér — s esőcsepp permetez...*

Fordította: RADÓ GYÖRGY.

Hol van hazád? . . .

— Szergej Mihalkov —

*Már két telet harcoltunk végig együtt.
Tudjuk, ki vagy: kemény, de jó barát,
És éles pillantásod mind ismerjük,
Hát mondd meg, jó vitéz, hol van hazád?*

*Apám és őseim vadászok voltak,
Szememben éles fény ezért ragyog.
A puszta vadját üzve, lovagoltak.
Én Hitlert kergetem. Kuzak vagyok.*

*Terád emlékszem. Szörnyű tüzesöknél
Az éjt mint ördög vagdalkoztad át.
A harcban életeddel nem törődtél,
Hát mondd, vitéz, neked hol van hazád?*

*Fegyvert s becsületet kell csak becsülnöd,
Szabadságharcosok csak erre büszkék,
Engem Taskent virágkertje küldött
Az ültetvényről. Nemzetségem, üzég.*

*S te, sasmadár, jól tudjuk, hogy a német
Miattad vesztett sok kemény csatát,
Te zúditottál rá sok izzó fémet,
Hát mondd, hős bajtárs, merre van hazád?*